

3 ЖИТТЯ РОЗУМНИХ ЛЮДЕЙ.

ВИСКАЗИ ПИТАГОРА.

Не їдж свого серця (значить: не затроюй його завистю, гнівом чи іншими подібними настроями).

Не на те повинна йти твоя поміч, щоби люде не потребували нести тягарів, але на те, щоби завеликі тягарі їм легше було нести.

Не подавай своєї правої руки легковажно.

БІАС.

Коли Біас плив морем, почалась буря. Між його знакомими на кораблі були відомі всім погані люде і ті зачали молити богів (поганських грецьких), щоби припинили бурю. Бачучи се, сказав Біас:

— Мовчіть! Краще буде, коли боги не будуть знати, що ви тут є.

Безбожний чоловік питав Біаса, що се таке побожність. Коли Біас не відповідав, запитав чоловік, чому той не відповідає. На те Біас сказав:

— Не відповідаю тому, що ти питаєш про справу, яка тебе не обходить.

ДІОГЕН.

Хтось запитав Діогена, чому люде скорше дають поміч жебракам, ніж філософам (мудрцям). На те Діоген відповів:

— Бо думають, що вони самі скорше можуть стати жебраками, ніж філософами.

На питання: Коли найкраще їсти? — відповів Діоген:

— Коли ти багатий — їдж, коли хочеш; коли бідний — їдж коли можеш.

Коли поганій чоловік написав над дверми: „Нехай до сего дому не вступть ніщо погане“, застав його Діоген:

— А де-ж ти думаєш жити?

Про багатого, але дурного чоловіка казав Діоген, що він подібний до вівці з золотою вовною.

Хтось сказав Діогенови: „Мешканці Синкопи рішили, що ти не смієш жити в їх місті“, на що філософ відповів:

— А я рішив, що вони мають жити в Синкопі.

Втік від Діогена невільник і хтось зі знайомих радив віднайти невільника і покарати. На те сказав мудрець:

— Хочеш, щоби я сорому набрався? Аджеж невільник готов сміятися з мене, що він без мене обійдеш, а я без нього ні. І тому покажу, що і я без нього обійдуся.

Хтось сказав Діогенови: „Люде з тебе сміються“, на що відповів мудрець:

— Можливо, що осли також з них сміються, однакж і їм і мені се байдуже.

АНТИСТЕН.

Антистен радив раз Атенцям, щоби переголосували, що осли, се коні. Коли хтось на се обурився, Антистен сказав:

— А хіба ви не вибираєте генералів в подібний спосіб? (Значить: голосовання не рішає про якість).

Хтось сказав Антистену, що він не був сином вільного горожанина, на що той відповів:

— Я таксамо не є сином доброго борця, але я кожного перебору.

РІЖНІ ЛЮДЕ.

Хтось говорив Агезілясови: „Я чув, як чоловік наслідував спів солов'я до найменших подробиць“. На те відповів Агезілявс:

— Се ніщо велике, бо от я чув спів таки самого солов'я.

Филип, македонський король, будучи підпитим, судив когось і засудив на смерть.

— Суд несправедливий і я роблю відклик.

— До кого-ж будеш відкликатися? — запитав король.

— Від Филипа п'яного до Филипа тверезого — була відповідь засудженого.

СЛОВА МУДРОСТИ.

Діла праведних — се зерна, які деколи довго лежать в історичній рілі непорушно. Однакж приходить світло і тепло життя і вони починають рости, цвітуть і приносять овочі. А що посіяне насильством і неправдою, те гние, трулішіє і безслідно пропадає.

ЧИ ЦЕРКВА МОЖЕ БУТИ НАЦІОНАЛЬНОЮ.

Римська церква через своїх слуг стараєсь вговорити в Українців, що вони не повинні надавати церкві національної форми, бо се, мовляв, противиться бажанню Христа. Кажуть: „Христос хотів, щоби церков була одна загальна, вселенська, під проводом папи“, а не національна. В Галичині о. Костельник написав навіть книжку, в якій доказує, що національна церква не буде Христовою. Ту саму книжку передруковували і католики в Канаді.

На ділі-ж справа мається так, що не Христос, але римська політика вимагає, щоби українська церква не була національною. Націоналізувати церкву значить — робити її самостійною, отже від чужих (також і від Риму) незалежною.

Христос не вчив, що церква не має бути національною. На те апостолам дано було дар мов, щоби могли говорити до кожного народу його рідною національною мовою.

Апостол Павло виразно каже, що користніше сказати в церкві 5 зрозумілих слів, ніж 10,000 незрозумілих (1 Кор. 14: 14).

Вже св. Іван Золотоустий переклав богослуження на мову славянську (старо-болгарську).

Старий Завіт переложено в Александрії перед Христом на грецьку мову (сей переклад зветься „Септавінта“ — переклад 70-ох), а Старий і Новий Завіт переведено по Христі на національну латинську мову (переложив св. Гієронім і сей переклад звесь „Вулгата“).

Отже за всім робилося те, чого вимігав інтерес народний, а не інтерес якогось одного земного авторитету.

Дальше — папський престіл є цілі століття власністю італійської шляхти (отже шляхти одної нації, одного народу) і хто не Італієць, тому нині стати папою неможливо.

А ще далше хочби який знаний нам випадок, як урядове призначення по війні Матери Божої „королевою Польщі“ (Регіна Польоніє), та призначення Кунцевича національним польським святым.

Се все показує, що християнська церква від початку сприяла будові національних церков, а сам Рим також „націоналізує“, коли се виходить йому на руку. То лише Українцям не вільно націоналізувати своєї церкви!

Римська папська політика вимагала, щоби цілий світ слухав лише одного папи, щоби вживати в богослуженні лише латинської мови, — а не Христос, ні апостоли. Не вимагало того і добро вірних. Папська політика вимагає, далше, щоби понищити всі обряди і завести на їх місце латинський. Папська політика вимагає, щоби народи самі не мали контролю над собою, над своїми церквами і всю контролю віддали папі.

Однакж добро народу (а нарід, се властива церква) вимагає, щоби він молився, співав, читав тією мовою, яку Бог йому дав і щоби сам розпоряджав своїми церковними справами так, як він се розуміє — через своїх власних провідників. Так і лише так церква може сповнити ту задачу, яка їй призначена!

Бо лише національна церква, незалежна від чужих, перестане бути злочинним знарядом в руках ворожих людей і народів, які нині вживають „ненаціональної“ церкви на те, щоби при її допомозі виконувати свої злочинні пляни, вимірені на поневолення і загибель других народів!

Хто, як хто, а Українці зазнали того добра і від Московщини і від Риму та Польщі. Вони тільки про те і дбали, щоби українська церква перестала бути українською і стала тим, чого вимагають їхні інтереси.

Добрість у відношеннях між людьми обов'язкова. Коли ти не добрий до людини, ти злий і розбуджуєш у ній злість.

Толстой.

ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО ДРУКУ.

КАЛЕНДАР „ПРАВОСЛАВНОГО ВІСНИКА“

НА РІК 1926

в якому крім цінних статей та оповідань на теми релігійно-моральні і народно-просвітні будуть подані відомости з життя українських колоній в Канаді.

Церковні Громади, які хотілиб мати в календарі світлин (фотографії) своїх церков або членів, повинні прислати світлин зараз до редакції „Православного Вісника“ залучаючи 5 доларів на вироблення кліш. Се відноситься рівнож до Народних Домів, „Рідних Шкіл“, читальень та інших товариств. — Автори які хотілиб жертвувати свої праці для календаря, звольте ласкаво прислати матеріали завчасу.

Світлин, гроші і матеріали слати на адресу:

THE ORTHODOX HERALD, 379 Park St., WINNIPEG, MAN.